

ROZVIŇME NAŠE VÝTVARNÉ UMĚNÍ V UMĚNÍ REVOLUČNÍ – NÁRODNÍ FORMOU A SOCIALISTICKÉ OBSAHEM

**Beseda s umělci po návštěvě IX. celostátní výstavy výtvarných
umění**

16. října 1966

Na této výstavě bylo předvedeno mnoho vynikajících prací. Umělci ve svých dílech překrásně zobrazili těžkou a plodnou cestu revoluce, kterou prošla naše strana, a osobitost našeho lidu v jeho hrdinném boji. To je velmi dobré. Bylo dosaženo značného pokroku nejen v námětech obrazů, ale i ve způsobech ztvárnění a uměleckém mistrovství tvorby.

Měli jsme možnost zhlédnout mnoho dobrých pláten, zvláště zdařilými, podle mého mínění, jsou: olej „Cestou útoku“, korejská malba „Dědeček řeky Raktongang“ a „Ženy z vesnice Namgang“.

Mezi hrdiny obrazu „Cestou útoku“ vidíme jak mladého vojáka, tak vážného velitele i dívku – zdravotní sestru, tvář usměvavou i tvář plnou napětí. Všichni prošli těžkou a dalekou bojovou cestou, ale přesto mají všichni optimistickou náladu, na jejich tvářích čteme jednomyslnou, bezmeznou oddanost naší straně a pevnou víru ve vítězství revoluce.

Na obraze „Dědeček řeky Raktongang“ umělec dobře zachytil dojemný okamžik osudné chvíle Vlastenecké osvobozené války, kdy naše lidová armáda a lid v jednotném šiku statečně bojovali proti nepříteli. Na obraze je dobře zobrazena postava dědečka, který bez ohledu na nebezpečí přišel na pomoc lidové armádě, vnitřní napětí vojáků lidové armády, kteří s palčivou nenávistí k nepříteli a neúnavnou bdělostí plní své bojové úkoly.

Jakou životní pravdou a bojovností je proniknut obraz „Ženy z vesnice Namgang“! Hrdinové tohoto obrazu jsou přesným zobrazením

slavných, statečných korejských žen, které, riskující život, se neméně hrdinně než muži bily v týlu ve jménu vítězství ve Vlastenecké osvobozenecké válce. A dokonce i vůl, kterého vedou ženy, jakoby projevoval nezvyklou živost.

„Při postupu na jih“ a „Hněv Sinčchona“ jsou rovněž zdařilá plátina. Korejská malba „Při postupu na jih“ je skvělou reprodukcí tradičního ducha jednoty armády a lidu: lidová armáda věří lidu, bije se za vlast a lid; lid zase miluje lidovou armádu jako své rodné bratry a upřímně jí pomáhá. Olejomalba „Hněv Sinčchona“ názorně ukazuje, jak lid, rozhořčený krvavými zvěrstvy nepřítele, projevuje pevnou rozhodnost skandováním: „Bestie, však poznáte naši pomstu!“

Mezi vystavenými plátny je nemálo překrásných prací, které jasně a věrně ztělesňují charakter vykořisťovatelské společnosti a tím značně přispívají k třídní výchově dospívajícího pokolení. Vynikajícími pracemi jsou takové obrazy jako „Dcera“, „Mlýn“, „Dívka daná za dluhy“. Na olejomalbě „Dcera“ je zachycena krutost a záludnost statkářů, kteří v minulosti krutě vykořisťovali rolníky. Smutné postavy matky a dcery, truchlící pro brzkou rozlukou, tvář plačícího chlapce, zpuštěný výraz drába, pomahače statkáře – to vše je znázorněno velmi živě. Tato malba vyvolává u návštěvníků žhavou nenávisť k vykořisťovatelské třídě. Je důležité ukazovat našim dětem více takových obrazů. Těžko si mohou představit, jak je vůbec možné prodávat člověka, jakým ponížením byli vystaveni a jaká hoře a životní strádání zakoušeli jejich rodiče v minulosti pod krutou nadvládou statkářů a kapitalistů. Je třeba ukazovat dětem více takových obrazů, aby získaly životní představu o charakteru vykořisťovatelské společnosti a mohly ještě lépe pochopit štěstí, jaké jim dnes poskytuje socialistická společnost.

Objevilo se mnoho znamenitých pláten, jejichž námět je věnován velkolepým revolučním tradicím slavného protijaponského ozbrojeného boje, úspěšnému boji pracujících, kteří se dali na cestu socialistické výstavby a šťastného života v socialistickém zřízení republiky, a rovněž tématu protiamerického boje jihokorejského obyvatelstva za záchranu vlasti.

Nemálo dobrých děl je nejen v malířství, ale i ve filmovém a divadelním dekoračním umění, v sochařství, užitém umění a uměleckých výšivkách.

To vše jasně dokazuje, že se pod vedením strany naše výtvarná

umění rozvíjejí zdravým směrem. Vřele blahopřeji bojovníkům strany kulturní fronty, kteří jako aktivní zastánci politiky naší strany v oblasti literatury a umění energicky bojovali za její uvedení do života a tím vytvořili mnoho znamenitých výtvarných děl.

Při této příležitosti bych se chtěl dotknout některých otázek spojených s dalším rozvojem našeho výtvarného umění.

Naše výtvarné umění musí být skutečně lidové, odpovídající životním pocitům a emocím našeho lidu, musí být revoluční, sloužící zájmům strany a revoluce. Aby tomu tak bylo, musí být naše výtvarné umění důsledně národní formou a socialistické obsahem.

K dosažení tohoto cíle je nejdůležitější zajistit další rozvoj našeho výtvarného umění na základě překrásných národních tradic korejského malířství.

Korejská malba, jako specifická forma výtvarného umění východního malířství, se vyznačuje silou dojmů, krásou a ušlechtilostí. Obrazy An Gjena a Kim Chong Doa – malířů dynastie Ri – nejenom že pravdivě zobrazily život; jejich styl je hluboký a krásný. Říká se, že známý malíř starověku Sol Go namaloval na stěně sosnu tak dobře, že se na ni chtěli dokonce posadit ptáci, kteří ji pokládali za skutečnou, a padali, když v letu narazili na stěnu.

Pakliže máme tak vynikající a svéráznou formu výtvarného umění, není nám zapotřebí napodobovat cizí. Přezírat korejské malířství a cenit si jenom evropské – to je tendence národního nihilismu a pochlebování.

V současné době se říká, že v imperialistických a kapitalistických zemích Západu nabývá vrchu tak zvané „abstraktní“ malířství. Díváš se na ně a nijak nepochopíš, co je tam namalováno. Musíme rozvinout energický boj, aby tento úpadkový směr buržoazní ideologie nepronikl do oblasti výtvarného umění naší země.

Neznamená to však, že je třeba odmítnout i dobré formy výtvarného umění jiných zemí a držet se v budoucnu pouze korejské malby. Musíme současně rozvíjet i takové žánry, jako jsou olejomalba a rytiny. I olejomalba se může stát nejlepším výtvozem, pakliže zobrazí život našeho lidu lakonicky, výrazně, s citem a pravdivě v souladu s emocemi a pocity Korejců. Chci tím říci, že koneckonců v oblasti výtvarného umění, stejně jako i v jiných oblastech, je nezbytné důsledně nastolit čuče a na základě formy výtvarného umění vlastní naší zemi do-

sáhnout jeho dalšího rozvoje.

Když říkáme, že ve vývoji výtvarného umění naší země je třeba vycházet z korejského malířství, neznámá to, že budeme napodobovat staré tak, jak je známe, a tím vlastně upadat do archaismu. Musíme studovat tradiční styl korejského malířství, který se vyznačuje výrazností a lakoničností, a ještě více jej rozvíjet v souladu s požadavky naší současnosti. Korejské malířství reprezentuje dobrou formu výtvarného umění, nicméně i v jeho předcházejícím vývoji můžeme nalézt nemálo nedostatků. Mezi pracemi starších malířů je velmi málo obrázků malovaných barvami, v absolutní většině jsou malovány tuší. To je jeden z hlavních nedostatků korejského malířství v minulosti. V naší epoše musíme plně skoncovat s takovými nedostatky a rozvíjet korejské malířství tak, aby odpovídalo současným pocitům a emocím našeho lidu.

Musíme usilovat nejen o to, abychom dále rozvíjeli a zdokonalovali národní formy našeho výtvarného umění, ale musíme také vynaložit maximální úsilí, aby naše výtvarné umění bylo skutečně revoluční, socialistické svým obsahem.

Nejdůležitější je přitom volba námětu pro výtvarná díla.

Výtvarná díla nabývají plného významu revolučního umění jenom tehdy, když jsou schopna vychovávat lidové masy v revolučním duchu a povzbuzovat je k revolučnímu boji. V minulosti korejské malíři malovali převážně krásy přírody – hory, řeky, květy, rostliny a krásné ptáky a jiné živočichy, a téměř vůbec nemalovali obrazy zobrazující člověka, jeho život a boj. Takové obrazy, i kdyby byly svým stylem sebedokonalější, nemohou uchvátit srdce našeho lidu v době, kdy se rozvíjí grandiózní boj ve jménu revoluce a výstavby, a nemohou mít žádný výchovný vliv. Naši malíři musí malovat takové obrazy, které mohou sloužit věci komunistické výchovy lidových mas a stát se mocným zdrojem povzbuzení k revolučnímu boji a budování.

K tomu je především nezbytné vytvořit více výtvarných děl s námětem slavného revolučního boje našeho lidu. Zejména dnes, kdy je nutno vyzbrojit náš lid revolučními ideami naší strany, má obrovský význam vytvoření velkého množství výtvarných děl, která by zobrazovala bezmeznou oddanost protijaponských partyzánů věci revoluce, jejich obětavou službu vlasti a lidu, jejich pevnou víru ve vítězství revoluce, nezlomný bojový duch a ušlechtilé city revolučního soudru-

ství. Zároveň je nezbytné vytvořit ještě více děl zobrazujících nesmrtelné hrdinské činy, vykonané vojáky naší lidové armády a lidem během Vlastenecké osvobozené války a revoluční boj jihokorejského obyvatelstva. Avšak nelze holdovat pouze malbě bitev. Umělci musí věnovat patřičnou pozornost i zobrazení hrdinného boje našeho lidu za vybudování socialismu a komunismu, šťastného života lidu v socialistickém zřízení a vytvářet i do budoucna více děl, která demaskují charakter staré vykořisťovatelské společnosti.

Pakliže se nám podaří dále rozvíjet ony formy výtvarného umění, které jsou vlastní naší zemi a současně živě zobrazit bojové činy lidových mas a jejich kypící život, pak se naše výtvarné umění může stát vskutku revolučním uměním. Práce vystavené na této expozici svědčí o tom, že naši umělci vyvinuli nemálo úsilí k rozvoji našeho výtvarného umění. Mnohá plátna, namalovaná stylem korejského malířství, se vyznačují dobrým koloritem a velmi živě zobrazují boj a život našeho lidu v celé jeho mnohotvárnosti. Řídíce se těmito dobrými zkušenostmi, naši umělci musí i nadále neustále usilovat o další rozvoj našeho výtvarného umění.

Vycházejíce z korejských kořenů musíme v souladu s emocemi i snahami budovatelů socialismu rozvíjet nejen malířství, ale též filmové a divadelní výtvarnictví, průmyslové návrhářství, sochařství, umělecké výšivky a užité umění.

K tomu, aby výtvarné umění vytvářelo skutečně lidová a revoluční díla, národní formou a socialistickým obsahem, musí naši umělci, pevně opření o tvůrčí zásady socialistického realismu, pravdivě zobrazovat skutečnost ve všech formách a aspektech. To je důležité.

Výtvarné umění kapitalistické společnosti je odtrženo od živé skutečnosti a vychází výlučně ze subjektivismu, formalismu a naturalismu. Proto v kapitalistické společnosti výtvarné umění nemá nic společného se životem lidových mas a tudíž ani nemůže získat jejich lásku. U nás je tomu zásadně jinak. Naše výtvarné umění musí sloužit lidu a rozvíjet se, těšíc se jeho lásce. Musí vytvářet taková díla, která by se líbila všem našim lidem a která by naši lidé chtěli vidět stále znova a znova, díla, která by ztělesňovala charakter lidu, obětavě bojujícího za naši velikou revoluční věc a vybudování socialismu, to je taková díla, která dýchají stejným dechem s lidovými masami, žijícími v epoše revoluce, a udržují s nimi krok – toť čestný úkol, uložený našim výtvarným

umělcům.

Aby mohli vytvářet vynikající umělecká díla, odpovídající požadavkům strany a těšící se lásce lidových mas, musí umělci vniknout do živé skutečnosti.

Umělci, kteří nevidí živou skutečnost a neznají myšlenky a city lidových mas, byť by měli i sebevětší umělecké nadání, nebudou nikdy moci vytvořit dobré dílo. Takoví umělci budou schopni namalovat obraz, který nebude odpovídat požadavkům doby, nebo který bude příliš přikrašlovat a idealizovat život. Je snad zbytečné hovořit o tom, že malířství, které zaostává za požadavky doby, se nemůže těšit lásku lidu; jestliže výtvarné dílo přespříliš přikrašluje skutečnost, lid mu nevěří a v takovém případě dílo ztrácí sílu blahodárného účinku.

Umělci musí jezdit přímo na závody a na vesnici, aby na vlastní oči mohli vidět skutečnost a hlouběji poznat život dělníků a rolníků ve společné práci s nimi. Jenom tehdy budou s to pochopit skutečné city a myšlenky lidových mas, jenom tehdy budou schopni vytvořit živá díla, sloužící věci revoluce a těšící se lásce lidu.

Musíme docílit, aby se tvorba výtvarných děl stala věcí mas, a vychovávat mnoho nových, talentovaných umělců.

Namalovat obraz, vytvořit dílo užitého umění, nebo sochu, to zdaleka není nějaká mystická věc, která je výsadou několika málo umělců, mistrů užitého umění a sochařství. Mohou je vytvářet dělníci i rolníci, studující mládež i dorost. Jestli se nám podaří dosáhnout toho, aby se široké masy lidu aktivně v tomto směru podílely na umělecké tvořivosti a budeme starostlivě pečovat o vyrůstající výhonky mezi nimi a všemožně napomáhat jejich růstu, pak se zrodí mnoho dobrých děl a rychle se rozrostou řady umělců. Malovat obraz – to jistě není z hlediska fyzické námahy tak těžká práce, proto by bylo žádoucí, abychom vychovali i mnoho umělkyně. Stát musí věnovat soustavnou pozornost systematické výchově umělců a vytvořit všechny nezbytné podmínky pro jejich tvůrčí činnost.

Stejně dobře je třeba organizovat práci, jejíž úkolem je seznámit široké lidové masy s již vytvořenými díly výtvarného umění. Hodnotné obrazy je třeba publikovat v ilustrovaných časopisech, využít i jiné prostředky k jejich reprodukci ve velkém množství a rozesílat je nejen do kulturně osvětových institucí, ale i do závodů, podniků, zemědělských družstev a rovněž k jednotkám naší lidové armády. Je žádoucí,

aby zdařilá sochařská díla byla vystavována v pionýrských palácích a táborech, v klubech a jiných místech, kde se shromažďuje větší množství dětí a pracujících.

Je třeba zajistit kvalitní reprodukci všech obrazů, vystavených na celostátní výstavě výtvarného umění a sestavit z nich obrazová alba. Pak bude možno díla výtvarných umění dlouho uchovávat a v případě nutnosti je kdykoliv snadno nalézt.

Věřím, že v budoucnosti se stanete ještě lépe připravenými, rudými bojovníky naší strany na kulturní frontě a vytvoříte mnoho vynikajících výtvarných děl.